

[Mimi Jakobsen]

bart skal beskæftige os med dels Socialdemokratiets plan, dels regeringens og dermed Danmarkshistoriens største økonomiske plan. Jeg håber, vi alle vil være opmærksom på, at vi får tid til at sætte os grundigt ind i Danmarkshistorien, og jeg vil håbe, at der til den tid foreligger et bilag med et kort resumé, så vi kan få kontrolleret, om det nu også holder, om det står mål med Øresundstold eller Erik Plovpenning, eller hvad vi ellers skal tilbage til. Spøg til side.

Det er et usandsynlig dårligt tidspunkt. Men naturligvis kender vi godt den situation i CD, at man står med et budgetproblem. Så skal man sige: Vi har nogle uudmøntede budgetreguleringskonti, som vi ikke kan få presset penge ind til, medmindre vi gør sådan og sådan, og så skulle man fremsætte nogle forslag. Det havde ikke været nogen Sisufosopgave at kontakte de få partier i Folketinget, der stemte for finanslov 1989 – det var vist en overkommelig opgave – lægge nogle ting frem og drøfte: Kan vi i fællesskab finde ud af det her?

Jeg forstår i og for sig godt Socialdemokratiets synspunkt, at der er ingredienser i disse forslag, vi behandler i dag, som vedrører den aftale, der blev indgået mellem den daværende regering, hvor også CD var partner, og Socialdemokratiet. Vi andre har også haft problemer med at leve op til aftaler med regeringen, og det har vi talt længe om. Jeg må i dag, den 18. maj 1989, konstatere, at det fortsat ikke er sket til fulde, og det beklager jeg, men det skal vi ikke bruge denne debat til at drøfte.

Med hensyn til den myteforvirring, den begrebsforvirring, der har kørt i denne debat, vil jeg gerne sige: Hvad er det for noget vrøvl at tale om de arbejdsløse og de arbejdsløses incitament til at komme tilbage på arbejdsmarkedet? Jeg gider ikke gentage den banalitet, at man skal være til rådighed, og at man faktisk skal tage et job, hvis man får det anvist. Det ved vi alle sammen. Men hvem er de arbejdsløse, der nu skal have et stærkere incitament, som har godt af at mærke, at det skal kunne betale sig at arbejde?

Vi er enige i det grundsynspunkt, at man ikke skal føle sig til grin ved at gå ned i indtægt, når man går på arbejde. Jeg kender ikke nogen, der er uenig i det synspunkt, men problemet er den grønne zone. Vi siger, at vi ønsker et socialt system, der ikke vipper folk ned ad slisken, tvinger dem fra hus og hjem og ødelægger hele deres familie.

Vi vil gerne holde det niveau, og så må der nødvendigvis ligge nogle grupper lige i nærheden af det niveau, for hvem det kan være lidt tvivlsomt, om der er et økonomisk incitament til at gå i arbejde.

Jeg må lige gøre opmærksom på, at CD ikke har dårlig samvittighed i så henseende. Vi har just aftalt nogle besparelser med regeringen, som heller ikke var alt for populære – ikke regeringen naturligvis, men besparelserne – og de var navnlig ikke alt for behagelige med hensyn til kontanthjælpen. Vi er opmærksom på det problem.

At der ikke for hovedparten af de arbejdsløse skulle være et økonomisk incitament til at komme i gang igen, vil vi gerne bestride. En ganske almindelig folkeskolelærer – jeg forstår, det er nogle af dem, vi vil se mange arbejdsløse af i den kommende tid – ligger på et lønniveau, har jeg fået oplyst fra en god kollega i dag, på ca. 180.000 kr. Der er et ganske pænt økonomisk incitament.

Så et andet spørgsmål: Hvem er det, der står i kø for at modtage disse mennesker? Hvem er det, der står og angler efter at ansætte dem i den private sektor? Jeg ved da godt, at den private sektor kan være ude efter mange dygtige offentligt ansatte, for det offentlige skal jo også skære ned. Vi har da set efterspørgsel efter dygtige skattefolk, økonomer, jurister og andre. Hvem står i kø efter plejehjemsassistenterne, efter hjemmehjælperne og efter alle dem, som vi ser først ryge ud i kommunerne, når det drejer sig om at skære ned? Det er på den baggrund, vi siger: Så lad det være! Når vi ikke har noget alternativ, hvad er det så for noget pjatsnak, at de bare skal have et bedre økonomisk incitament til at komme i gang. Der er ingen, der i øjeblikket vil have de grupper, hvor det typisk er lidt speget, om det kan betale sig at gøre det ene eller det andet.

Vores grundsynspunkt er: Vi ønsker ikke at røre ved dagpengene, vi ønsker at gå ind i en diskussion på enkeltområder – som vi gjorde angående kontanthjælpen – hvor man må sige: Vi vil gerne undgå, at der er nogen, der føler sig helt til grin, hvis de får et arbejde og går ned i løn, men vi vil ikke være med til denne beskæring.

Hr. Skrumsager Skau kan sige 10 gange, at vi ikke tager noget fra folk. Jo, vi gør! For vi tager købekraft fra nogle mennesker, der på en eller